

U subotu 12. rujna u Udbini je boravilo i izaslanstvo Društva za obilježavanje grobišta.

Tu su u zid sjećanja ugrađeni kameni hrvatska stradanja iz Međimurja

Ukupno je dopremljeno 6 kamena

Za grobište Ksajpa - Šenkovec kod Čakovca

za grobište Repova šuma - Štrigova

za žrtve župe Vratišinec

za grobište Leš 1945-47 Kotoriba

za žrtve Starog grada Čakovec u ratnom i poratnom razdoblju 1941-45 i

kasnije za žrtve grobišta Sep u Gornjem Hrašćanu - općina Nedelišće, župa Macinec

Ispred Društva za obilježavanje grobišta bili je izaslanstvo koje su predvodili:

Barbara Turk - Vratišinec

Zlatko Pišpek - Kotoriba

UDBINA: Proslava Dana hrvatskih mučenika 2009.

Autor o. Draženko Tomić

Propovijed mons. Slobodana Štambuka, hvarsko-bračko-viškog biskupa na svečanosti proslave Dana hrvatskih mučenika na Udbini 12. 9. 2009.

Subota, 12 Rujan 2009 19:16 Dođite, poklonimo se Gospodinu, Kralju mučenika! Kralju naših hrvatskih mučenika uz ovu crkvu što stasa i imenom naših mučenika želi biti označena. U Evanđelju ćemo čuti preporuku: „Ne budite zabrinuti!“ Ime Marijino, Gospin dan, dan naše Kraljice. Čestitka Marijama. A Gospi naše prošlosti poštovanje i ljubav.

Oj budi svoj! Ta stvoren jesi čitav,
 U grudi nosiš, brate, srce cijelo;
 Ne kloni dušom, i da nijesi mlitav,
 Put vedra neba diži svoje čelo!
 Pa čekali te danci nevolje i muke,
 Pa teko s čela krvav tebi znoj,
 Ti skupi pamet, upri zdrave ruke
 I budi svoj!
 S poštena lica teče pošten znoj,
 i nijesi, brate, živio zaludu,
 kad jesi svoj!

(August Šenoa, romanopisac „Kleveta“, (1834.-1892.) Iz vremena velikih prestrojavanja na političko-nacionalnom, u ljudskom, pa i s vjerskim poteškoćama...).

Ovdje, na Udbini, gdje nam sa zapada domahuje Velebit, s istoka Plješivica, s juga kraljevski Knin, a tik do Udbine, sa sjevera, prostrano Krbavsko polje, ovdje nastaje Crkva hrvatskih mučenika, Crkva hrvatskih mučenika. Biti svoj – jer to je narod moj! Biti svoj, jer to je moja vjera. Biti svoj – jer to su moji mučenici. Ovdje se želim učiti o svemu što pripada mome narodu, ovdje želim učiti biti svoj i vjerski i nacionalno, zdravo vjerski i zdravo nacionalno!

Mučenici? S bogoslovske gledišta mučeništvo – martyrion – je smrt koju mučenik dragovoljno prima i strpljivo kao svjedočanstvo za Krista podnosi kad mu je nanese neprijatelj vjere, iz mržnje prema vjeri. Nije svaka smrt mučeništvo, nego ona kojom se polaže svjedočanstvo za Krista. Mučenik trpi, podnaša. Od mučenika nitko ne trpi... Koji su to? Ovdje upravo na Udbini mislimo na one u čijim je grudima tekla hrvatska krv, a podnijeli su mučeništvo zbog vjere, u obranu vjere. Nisu li to oni koje su Turci na kolac nabijali, jer se svoje kršćanske vjere nisu htjeli odreći? Nisu li to oni koji su i nakon Drugog svjetskog rata, živeći pod sistemom koji nije bio nimalo sklon čovjeku-Hrvatu-vjerniku, koji su hrabro odlazili na nedjeljnu svetu misu, koji su svoju djecu odgajali u vjerskom duhu... koji su primali svete sakramente dok su im drugi govorili kako bi bilo pametnije da se u kući mole, da za to ne treba nitko znati, da nije vrijeme za javno svjedočenje... da takvo neće napredovati na ljestvici tadašnjeg sistema? Nisu li to oni svećenici koji su čamili u Gradiški, koji su bili prisiljeni vlastitim prstima, doslovno noktima svojim rušiti katoličku crkvu? Nisu li to oni svećenici koji su radije pošli u smrt nego da odaju ispovjednu tajnu... a ujedno to su oni koji se ne spominju u crkvenim kalendarima i ne slavi se sveta misa na njihov mučenički dan... ali vjerujemo da su kod Gospodina, koji je divan u svecima svojim? Ti i takvi mučenici – ovdje će biti doma, kod svog oltara, u svojoj crkvi! Ovdje, će oni imati svoj oltar, svoje mjesto!

Ovdje će imati Hrvat – katolik – vjernik svoje nacionalno svetište i svi oni sinovi i kćeri hrvatskog naroda – koji su bili svoji! Svoji i Božji! U prvom redu oni koji su bili sluge – svoje vlastite svijesti, njezinog veličanstva savjesti! A istodobno su poštivali svakoga čovjeka, u

svakom čovjeku gledali svojega brata, sestru! Ovdje će imati mjesto oni koji su bili svoji – služeći Božjim planovima u svojim obiteljima, s puno poštenog rada, s „poštenog čela tekao je pošten znoj“ i djecu svoji odgajali „u strahu Božjemu i sramu ljudskome“ a u drugim obiteljima nastojali gledati svoje prijatelje, cijeneći svaku majku, cijeneći svakog oca, držeći s puno finoće lijepi odnos prema drugima i drugačijima!

Ovdje će imati mjesto oni koji su crkveno-vjerski imali svoje „ja“ i bili svoji, a istodobno su se odnosili s lijepim poštovanjem prema drugima, čak i prema bezvjernicima, moleći za one koji su ih progonili! Ovdje će imati mjesto vjernici hrvatskog naroda koji su bili svoji, a kod toga trudili su se živjeti u razumijevanju s drugim ljudima, drugim narodnostima, drugačijih vjerskih i nacionalnih opredjeljenja.

Primjer žene koju najviše volim, žene s otoka Brača... moja majka!

Ovdje bi također trebali imati počasno mjesto svi oni koji su u povijesti naroda našeg i vjere naše odigrali časno i pošteno svoju ulogu i kao vođe naroda i kao branitelji. Ova crkva morala bi biti jedna velika i draga UČIONICA u kojoj ćemo se učiti „kako biti narod Božji“, što nam je naznačio Ezekijel u današnjem čitanju (Ez 36, 28). Ovdje smo došli i ovdje ćemo dolaziti u vrijeme i ne vrijeme za Crkvu, za narod, za vjeru, za naše nacionalno biće! Ovdje ćemo se učiti BITI SVOJI! I danas smo ovdje došli učiti kako se snalaziti u vremenima kad su neki sjetili koliko Križ Kristov smeta, ometa, ometa suživot... Tako kažu i zato ga treba ukloniti, a sve zbog tolerancije! Tolerancija je uvažavanje dugoga, prihvaćanje drugoga s njegovim osobitostima, ali ne i izbjegavanje svojega, ustuk pred drugima kako bi se njima svidio. To Gospodine moje, nije tolerancija – to bi bilo samoubojstvo svojega dostojanstva! U vrijeme kada neki i na javna prijevozna sredstva žele postaviti parolu: „Nema Boga – nema gospodara!“ Da, dobro ste rekli, kad nema Boga – nema ni gospodara, činiš što te je volja, putuješ u pravcima kojim ti želiš, nema nikakve kontrole. Ili ono što davno izreče slavi Rus: „Ako nema Boga – sve je dozvoljeno!“ (Dostojevski) Zastrašujuće dozvoljeno! Zastrašujuće opasno!

Ovdje s psalmistom ponavljam: „Nek mi se jezik za nepce prilijepi, ako spomen tvoj smetnem ja ikada!“ Prevedeno na naš jezik: „Nek mi se jezik za nepce prilijepi, ako zaboravim Crkvu i vjeru u kojoj sam kršten, ako zaboravim narod u kojem pripadam, ako zaboravim zemlju na kojoj živim!“ (Usp. Ps 137).

Ovdje, nekako u centralnom dijelu naše Domovine, neka odjeknu riječi koje nam danas uputi sv. Pavao: „Ispunite me radošću: složni budite, istu ljubav njegujte, jednodušni, jedne misli budite, nikakvo suparništvo ni umišljenost...“ (Fil 2.2)

Pred nama su izbori za predsjednika Države. Koliko ono imamo kandidata? Oprostite mi što im ne znam točni broj! SVI ONI VOLE! Što vole i koga vole?! I ne bili bilo normalno i poželjno da u katoličkoj HRVATSKOJ njezin predsjednik bude katolik?! Ali ne samo po svjedočanstvu krsnog lista, nego po svjedočanstvu života po vjeri! Smiju li katolici ove Zemlje misliti tkao, nastupati tako, postupati tako?!

Crkva na Udbini trebala bi biti crkva naše nacionalne, hrvatske složnosti i pomirbe! (Zašto ne?) To bi trebala biti crkva naše Hrvatske jednodušnosti za sve što je veliko, lijepo, plemenito i poželjno! Crkva – gdje će se naša međusobna ljubav osobito njegovati i na „humusu“ zemlje udbinske i susjedne krbavske zemlje koja je obilno zalivena krvlju Hrvata... Neka bi rasla složnost, jednodušnost, njegovanje ljubavi! „Jedni druge smatrajte višima od sebe.“ ponavlja svetac iz Tarza, pa da se dogodi čudo, čudo hrvatsko – da iz suprotnog tabora iz one druge stranke stigne ohrabrenje i pohvala za ono što je dobro, poželjno i vrijedno! Da ovo bude crkva našeg vjerskog i nacionalnog preodgoja u poniznosti i skromnosti, radišnosti, naše međusobne ljubavi!“ i po svemu tome – biti jasno prepoznatljiv i samome sebi i svima oko sobe, i cijelom svijetu!

Ti i ja, moj narod, ima slapove Krke i predivna Plitvička Jezera. Zašto bi mi slapovi Nijagare bili draži? Ivan Pavao II. uzviknu: „Europo, pronađi svoju dušu!! A mi? ZEMLJO HRVATSKA, čuvaj svoju i sačuvaj dušu! Budi svoja! Oj, čovječe moj, budi svoj! Ti skupi pamet, upri zdrave ruke i budi svoj! I nećeš brate, živjeti zaludu – kad jesi svoj. Amen.